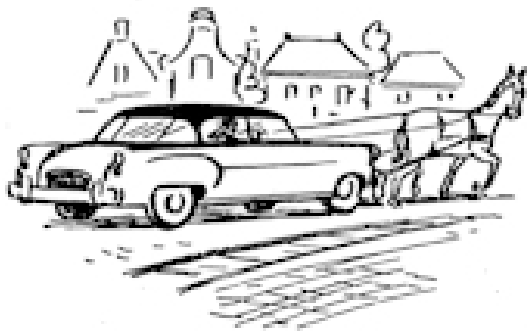

niets van komen. Je weet toch, dat er geen bussen meer rijden?"

Erik dacht eens even na. Zijn helderblauwe kijkers stonden ernstig. Jammer voor zijn vriendje. Hij had zich zoveel voorgesteld van die logeerpunt bij zijn oom op de boerderij. Zou dat nu niet door kunnen gaan door die vervelende staking? Plotseling bleef hij staan. „Maar je kunt toch met de trein? 't Is wel een paar uur lopen van het station naar de boerderij van je oom, maar dat kan toch? Hé, kijk daar eens. Ha, ha een paard voor een auto! Zou dat ding kapot zijn?" „'k Denk het niet," zei Han. „'k Heb er al meer gezien zo vanmorgen. Dat komt, omdat er geen benzine meer is voor de auto's. Nu rijden ze zo."

't Was een vreemd gezicht, zo'n

oude knol voor een prachtige stee. Meer voorbijgangers bleven staan om het vreemde geval na te kijken, tot paard en auto een zijstraat indraaiden. Ook onze beide vrienden liepen door. „Kan dat nu niet, dat je met de trein gaat?" begon Erik weer.

„O ja", zei Han, „dat eindje lopen had ik er graag voor over en misschien kon oom me met paard en wagen zelfs wel van 't station halen".

„Nou dan, jo, doe het dan toch".

„Ja, maar vader heeft gisteren aan 't station eens gevraagd en de lui van 't spoor vertelden, dat lang niet alle treinen meer gaan, misschien maar twee van de vijf. En nu met de paasdrukke zijn ze natuurlijk stampvol. Daarom blijven er heel wat mensen staan, die niet eens mee kunnen

en dan moeten ze soms uren wachten. En moeder zei, dat ze het niet vertrouwd, om met zo'n janboel mij alleen te laten reizen".

Ja, dan wist Erik het ook niet. Hoe kun je nog meer reizen. Geen bussen, geen treinen, geen auto's. Maar wacht eens....

„Zeg, maar er rijden toch nog vrachtauto's? Zo juist ging er immers nog een voorbij? Als je nu eens ging liften, jo!"

Han begon te lachen.

„Vrachtauto's? Ja, je hebt gelijk. Sommige rijden nog. Maar dat zijn er niet zoveel meer. Alleen auto's, die voor de voedselvoorziening rijden, krijgen nog een beetje benzine. Maar heb je wel gezien, dat al die vrachtauto's passagiers meenemen? De **cabines** zitten vol en ook achterin, als er ruimte is, zie je telkens mensen zitten. Als ze zo'n jongen als ik aan de kant van de weg zien staan, rijden ze gewoon door. Nee, 'k zal die vakantieplannen maar uit mijn hoofd zetten.

Ga je mee naar de haven?"

„Ja, dat is goed. Daar is 't altijd een gezellige drukte", zei Erik.

Samen liepen ze zo druk pratend verder. Toen ze de hoek van een straat omsloegen, hoorden ze plotseling een luidspreker, die krakend alle andere geluiden overstemde.

Even luisterden de jongens. 't Was voor het gebouw van een kranten-drukkerij. Door de staking verschenen er al een paar dagen geen kranten meer en mensen, die toch wilden weten, wat er op de wereld gebeurde, konden hier nu naar het nieuws komen luisteren.

De beide jongens luisterden mee. Wat hun van de berichten het meest interesseerde, was het nieuws, dat het einde van de staking nog niet in zicht was. Nog telkens breidde het aantal stakers zich uit. Het waren er nu al 60.000! Zeelui, arbeiders op de scheepswerven, **typografen**, electriciens, bakkers, schoenmakers, loodgieters, arbeiders in de zuivelfabrieken en havenarbeiders, allen hadden het werk neergelegd.